

„Staar det paa Finantsloven, har Rigsdagen en mere tvingende Betydning for Ministeren med Hensyn til Fastfattelsen af dette Bøh, end om det staar i et særligt Lovforslag.“ Det er rigtigt, og for saa vidt er der altsaa en Forskel. Jeg vil sige, at det ogsaa i Særdeleshed kan have Betydning, naar vi nu skulle bestemme Størelsen, thi nu have vi givet Bestindien en væsentlig Understøttelse, og saa bliver Spørgsmaalet, om man ved at nedsætte Bøhbet fremdeles skal paa en Maade selv betale Afdragene og Forrentningen af de Laan, vi have givet. Spørgsmaalet kan altsaa, som den ærede Finantsminister har stillet det, uden at efter min Mening hans Berragtning har nogen egentlig Berettigelse i Kolonialloven, faae meget stor Betydning, men i samme Grad har Sagen det ogsaa for os. Idet jeg derfor ikke nærmere skal gaa ind paa det Spørgsmaal, om den særlige Lov skal forlæstes eller vedtages og idet jeg ikke engang skal omtale, at man har fundet det rigtigt at forelægge denne Lov til Trods for dens Karakter først for Landstinget, skal jeg ganske simpelt henstille Forslaget under Nr. 8 ifølge sit eget Indhold. — Den ærede Minister gjorde mig Uret igaar, naar han mente, at jeg ved min Omtale af de 10 militære Afstedigelse under § 17 skulde have yttret, at det var en Merudgift for Statskassen af 25,000 Kr. Jeg sagde ikke Merudgift, men kun en Udgift i dette Niemed — det var i alt Fald min Tanke — af 25,000 Kr. Det var væsentlig Spørgsmaalet, om Regjeringen ikke var gaaet ud over den fornuftige Forstaaelse af Pensionsloven, nemlig den, at saa længe en Embedsmand tilbørligen kan bestyre sit Embede og vil det og ikke har naaet den Aldersgrænse, som berettiger ham til Afgang, bør Ministeriet ikke af Hensyn til Andres Forfremmelse afstedige ham; men hvis man skulde ønske Vedkommende forfremmet, uagtet Loven ikke tillader det, da maa man søge det afhjølpet ved særlig Lovbestemmelse — det var vor Opfattelse. — Jeg skal nu knytte en Bemærkning til Betænkningens Punkt 68. Da denne Bemærkning gav den høitærede Minister Anledning til — saa vidt jeg husker — at spørre Kongen ind i Debatten, skal jeg dog omtale den nærmere. Udvalget — det betyder efter den Forklaring, vi fik igaar, Udvalgets Flertal, det er for Næsten en Zeiltref, som ikke vedkommer mig — Udvalget henstiller til Ministeren fremtidig at lade en Bemærkning tilføje den i Anmærkningerne til Lovforslaget optagne Pensionsliste, hvoraf det kan ses, med hvilken Lovhjemmel og eventuelt af hvilken Aarsag Afstedigelsen for Enhvers Vedkommende har fundet Sted. Det forundrer mig, at den høitærede Minister fandt dette saa meget paafaldende. Jeg erindrer ikke Ordene, men Antegangen var den, at man skulde ikke Regnskab for de af Kongen afstedigede Embedsmænd; men jeg tillader mig at mene, at vi i dette Forhold have med Finantsministeren at gjøre

og ingen Anden; Afstedigelserne ffe paa Finantsministerens Ansvar, og det er ham, vi henvende os til i dette Spørgsmaal. Der er nemlig, saaledes som det vil ses af Anmærkningerne til Finantsloven i Pensionslisten for Fleres Vedkommende anført Bestemmelser i Forsvarsloven, som angive Grunden til, at Statskassen er bebyrdet med Pension. I disse Tilfælde behøver Udvalget ikke at henvende sig om nærmere Oplysninger. Nu ønsker Udvalget, at der tilføjes noget Eignende for deres Vedkommende, som afstediges efter § 1 i Pensionsloven og deslige, for at man kunde vide, at det er af den eller den Grund, og man altsaa kunde slippe for videre Undersøgelse angaaende disse Spørgsmaal. Det er altsaa det Hele, som vor Opfordring med Hensyn til Lovhjemlen indskrænker sig til. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal: „eventuelt af hvilken Aarsag“, da ligger der jo udtrykkelig i Ordet: „eventuelt“ en Anerkjendelse fra Flertallets Side af, at der kan gives flere Tilfælde, hvor det ikke kan være passende af personlige eller andre Hensyn at give nogen offentlig Meddelelse om vedkommende Spørgsmaal. Denne Hensigt er altsaa for dem, der have Øvelse i at behandle den Slags Sager, og som ville frigjøre sig for Spørgsmaal og Forhandlinger, hvor det kan lade sig gjøre, en ren forretningsmæssig Hensigt fra Udvalgets Side, men hvorimod man saa har gjort om med det stærke Slys. Smidleritid skal jeg i Anledning af de Bemærkninger, der ere fremfattede mod os, minde om, at vel giver Pensionsloven Regjeringen Ret til at tildele Pension, men det er selvsjælgelig indenfor visse efter almindelig Sædvane meget snævre Grændser, og den berettiger ingenlunde Ministrene til uden videre efter Høh og Lune at slænge store Byrder paa Statskassen ved Hjælp af Pensionsloven. Man er i den Henseende berettiget til at undersøge enhver Post paa § 17 ligesom de andre Poster paa Finantsloven, og vi have gjort det med Hæd i de senere Aar. Vi have der fundet visse mørke Punkter, og naar det ikke altid kommer frem i vor Indstilling, saa er det af andre Grunde. (Winther: Smudsige). Jeg tør ikke nævne det Ord, som det ærede Medlem nævnte, men jeg er ikke langsfra at give ham Ret. Man maa vel hellere sanktionere Administrationens Feil end føre Debat om Forhold, som kunde svække Administrationens Die med Hensyn til Bestemmelser om Afstedigelse. — Endringsforslagene til § 24 skal jeg ikke omtale. Jeg skal kun bemærke, at den høitærede Minister har Ret i to Ting ved Forstaaelsen af Endringsforslagene, dels i det, der angaar Nedsættelsen af Bøhbet til ekstraordinær Forstærkning ved Lovdopsynet med 3,000 Kr., og dels i det Endringsforslag, som angaar Bygningsforanstaltninger. Det første have vi forstaaet paa samme Maade som den høitærede Minister, og de sidste ere mindre Bøpærelser i og for sig end de